

Mirko Nikolić, *Moliti — ali kako? U školi molitve sv. Ignacija Lojolskog*, FTI, Zagreb 2007, 152 str.

Otac Mirko Nikolić DI, višegodišnji duhovnik i odgojitelj sjemeništaraca, novaka, bogoslova, profesor i kateheta mladih, podario nam je ovu knjižicu, komplementarnu s njegovih šest knjižica za meditaciju nad Božjom riječi.

Knjiga je podijeljena u tri poglavlja. Prvo poglavlje je »Preduvjeti za molitvu«. »Nikad ne smijemo zaboraviti da je molitva dar i dužnost. (...) (Bog) daje da molitvu doživimo kao radosni susret s Njim ili kao mučno hrvanje i bolno propinjanje da nešto učinimo i doživimo.« (str. 14) Da bi susret Boga i molitelja u molitvi bio dostojan, potrebno je da čovjek uložiti trud kako bi osigurao uvjete za taj susret. Treba pronaći mjesto, izabrati vrijeme koje molitelju najbolje odgovara za molitvu. Budući da smo duhovno–tjelesna bića, treba uključiti i tijelo u molitvu. Šutnja je bitan dio molitve; tek riječi izašle iz duboke šutnje imaju pravi smisao. A da bi molitelj čuo Božju riječ treba je osluškiivati, primiti u svoje srce. Moli se srećem (srce je upotrebjeno u biblijskom smislu, kao dubina, cjelina čovjeka). Molitva je susret s Bogom. Susret će biti toliko kvalitetan koliko je kvalitetna relacija čovjeka s Bogom. Ona pak ovisi o relaciji molitelja s ljudima, o sposobnosti za ozbiljan dijalog. I kad nema želje ni motivacije, molitva se ne smije zanemariti; treba uložiti napor i doći pred Boga da On ispuni molitelja.

Drugo poglavlje je »Razlike između 'istočnjačkih meditacija' i kršćanske meditacije«. Preosjetljivi na potrošački mentalitet, ljudi našeg vremena osjećaju potrebu za opuštanjem, sabranošću, za duhovnim. Traže iskustva s Dalekog istoka da ih nauče tehnike opuštanja, sabiranja (zen, transcendentalna meditacija, yoga). U ovoj knjižici se pokazuje da »kršćanska meditacija (...) nešto je sasvim različito od neosobnih tehnika 'istočnjačkih meditacija' koje idu za tim da ostvare puku nutarnju tišinu u čovjeku. Cilj kršćanske meditacije nije nekak-

vo mrtvilo, pasivnost i neosobno stanje u kojem se ništa ne događa (...). Ona je dijalog između kršćanina vjernika i njegova Boga.« (str. 41) U istom poglavlju govori se o meditaciji i o kontemplaciji. Meditacija je mislena molitva u kojoj se angažiraju pamćenje, razum i volja. Kontemplacijom (promatranjem) ulazimo u stvarni događaj, postajemo sudionici. Sv. Ignacije daje način kako se ona ostvaruje. O. Nikolić to objašnjava i, posebno korisno, to primjenjuje na dva konkretna ulomka razrađena za meditaciju i jednom za kontemplaciju. Na kraju poglavlja govori se o potrebi sklada molitve i rada, molitve i života.

Treće poglavlje nosi naslov »Tri načina moljenja«. Od više načina molitve u knjižici Duhovne vježbe autor naše knjižice donosi još tri načina. Prvi način je molitva nad deset zapovijedi Božjih ili o sedam glavnih grijeha, o trima moćima duše ili o pet osjetila. Autor to primjenjuje na molitvu nad blaženstvima (Mt 5, 1–12). Drugim si načinom molitelj dublje posvješćuje molitve koje inače često moli. Trećim se načinom moli u ritmu disanja.

Moliti — ali kako? je vrlo dobar priručnik za glavne načine molitve koje sv. Ignacije Lojolski daje u knjižici *Duhovne vježbe*, tom blagu opće Crkve. Korisno bi bilo da nam je dan bar još način ispita savjesti. Knjižica *Moliti — ali kako?* je pisana čitljivo, praktično, bez fusnota i bez korištene literature. Nastala je vjerojatno iz autorove prakse obavljanja i držanja duhovnih vježbi, duhovnih obnova i seminara, te iz njegova poznavanja duhovnosti, posebno ignacijevske — dakle iz osobne molitve, iz osobnog iskustva. Informativna je, no prvotno je korisna osobama koje žele prakticirati ono što knjiga »poučava«. Cilj joj je pomoći čitaocu da nađe vlastiti način molitve, da produbi svoju molitvu, te pomoći voditeljima duhovnih vježbi, obnova, molitvenih skupina. Njezino već četvrto izdanje dokazuje da je vjernički ukus osjetio dobru i vrlo korisnu hranu za duhovni rast.

Ivan Hang